

актриса“ — се срѣща съ четвъртокласницата гимназистка — привлеченъ отъ мелодичния ѝ, лириченъ гласъ; той завежда връзки съ Роза и неочаквано въ единъ день, по най-красивъ и романтиченъ начинъ, той грабва момичето отъ скутитѣ на майка му, заплѣненъ отъ:

„Стройна снага — младока фиданка.
Въ първо лѣто гора надвишила“ —
както образно я рисува той въ своитѣ стихове отъ това време.

Първи стѣпки

Кюстендилъ — градината на България — е градътъ на първото излизане въ роля на Роза Попова. Месецъ юний — 1897 година. Трупата на Стоянъ Поповъ въ съставъ: Борисъ Пожаровъ, Недѣлчо Щърбановъ, Георги Бойкиновъ, Пантошъ Димитровъ и др., съ единствена жена въ центъра Роза Попова трѣгва на обиколка изъ югозападна България. Първата играна пиеса е Локреция Боржия. Младата артистка е цѣла трепетъ, цѣла свѣтостъ, сърцето ѝ бие до пукване, колѣнитѣ треператъ, а гласа се колебае, като полюшната отъ вѣтеръ трѣстика. Но скоро тя се овладѣва и се чувствува *истинска царица на сцената*, съ неоспорими корона и тронъ.

И наистина, кой може да оспори короната на артиста!

Току що разбудилата се стихия се среми къмъ развърщане, къмъ развихряне — но поради настѣпилитѣ горещини, още следъ втория градъ — Дупница — турнето се прекратява и артиститѣ се връщатъ въ столицата.

Носила се винаги съ високо съзнание къмъ себе си и изкуството — Роза Попова заявява на своя мжжъ, че иска да се учи на изкуство. Като учителъ бива посоченъ единствения тогава интелигентенъ, образованъ и добре школуванъ артистъ — тъй извѣстния отъ после Дѣдо Сапуновъ.

Срещата между учителя и ученичката определя окончателно пътя на артистката. Поразенъ отъ крупния талантъ на момичето — Сапуновъ